

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2240/2020
25.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Зечевић, адвокат из ..., против туженог „Дијамант“ АД из Зрењанина, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Зрењанину Гж1 242/19 од 12.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Зрењанину Гж1 242/19 од 12.02.2020. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Зрењанину Гж1 242/19 од 12.02.2020. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Зрењанину П1 648/18 од 19.09.2019. године, којим је одбачена тужба тужиоца са захтевом да се по основу увида у писмено „споразум број 723“ од 01.04.1998. године и признања туженог у пресуди П1 479/02 да на акту „споразум број 723“ не постоји својеручни потпис послодавца констатује чињеница да не постоји сагласност послодавца на акту „споразум број 723“ о престанку радног односа и тужилац обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Против правоснажног решења донетог у другом степену тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о основаности ревизије у смислу члана 408. и члана 420. став 6 ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на коју неосновано указује и ревидент. Судови нису противно члану 16. став 1. ЗПП одбили да одлучују о захтеву за који су надлежни. Тужба тужиоца је одбачена на основу обавезе и овлашћења суда из одредбе члана 359. став 2. да одбаци тужбу ако је о захтеву тужбе већ правоснажно одлучено. Неоснован је и ревизијски навод да је другостепена пресуда захваћена битном повредом из члана 374.

став 1. ЗПП, јер је другостепени суд испитао ожалбено решење у границама разлога наведених у жалби као и по службеној дужности у смислу члана 386. ЗПП.

Према утврђеним чињеницама тужба у предметном спору је поднета 04.07.2018. године, а захтев је коначно опредељен дана 19.09.2019. године. Тужилац је до сада више пута подносио тужбе против туженог са различитим варијантама захтева који су усмерени на поништај „споразума број 723“ од 01.04.1998. године о раскиду уговора о раду-радног односа и враћање тужиоца на рад. Правоснажном пресудом П1 1474/01 од 26.02.2003. године одбијени су наведени захтеви тужиоца. Правоснажном пресудом П1 1195/06 од 30.08.2005. године, одбијен је тужбени захтев за утврђење да до споразумног раскида радног односа није дошло, јер не постоји својеручни потпис послодавца, тј. не постоји сагласност дужника, односно акт „споразум број 723“ о престанку радног односа од 01.04.1998. године, из тог разлога је законски неважећи и нема правно дејство те тужилац задржава и остварује сва права из радног односа која је имао до доношења споразума. Правоснажним решењима П1 2556/03 од 14.04.2004. године, П1 684/10 од 11.10.2010. године, П1 145/13 од 14.08.2013. године, П1 343/14 од 10.11.2014. године и П1 268/17 од 14.02.2018. године, тужбе тужиоца против туженог са захтевима заснованим на истом чињеничном основу и поводом истог акта и престанка радног односа, само другачије формулације, су одбачене, а предлог за понављање поступка је одбијен.

Код овако утврђених чињеница правилно су судови применили одредбу члана 359. став 2. ЗПП и тужбу одбацили, јер се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари услед правног дејства раније донете одлуке између истих странака о тужбеном захтеву који је истакнут тужбом и у предметном поступку. Другачија формулација захтева, по правилном закључку суда, не утиче на постојање њихове истоветности.

Неоснован је ревизијски навод тужиоца да је предметна тужба саставни део извршног поступка по основу правоснажне пресуде П1 3153/97, којом је поништено решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу, а тужилац покренуо извршни поступак за враћање на рад. Ово са разлога што је тужилац након тога са туженим закључио „споразум број 723“ о од 01.04.1998. године, што је други правни основ за престанак радног односа тужиоца. Поводом тог новог правног основа престанка радног односа тужилац је против туженог покренуо више парница од којих су 2 окончане правоснажним пресудама којима је тужбени захтев заснован на истом животном догађају одбијен. Одбијен је захтев тужиоца да се поништи споразум о престанку радног односа и да се тужилац реинтегрише, као и захтев за утврђење да је споразум без правног дејства због недостатка потписа послодавца. Истоветност тужбених захтева постоји ако се заснивају на истом животном догађају из којег произилази чињенични основ захтева и ако тужилац из тих чињеница тражи исте правне последице. И у предметном спору из истог животног догађаја тужилац тражи утврђење да због непостојања потписа послодавца не постоји сагласност истог за престанак радног односа тужиоца. То што тужилац чињенични основ и тужбени захтев допуњује наводом да из пресуде коју је приложио произилази признање непостојања потписа послодавца не значи промену идентитета захтева. Обзиром на правоснажно окончане парнице између истих странака којима је одлучено о валидности „споразум број 723“ о престанку радног односа од 01.04.1998. године и радно правном статус тужиоца ради се о идентитету парница и пресуђеној ствари што као последицу има одбачај тужбе.

На основу изложеног, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић